

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Liskovským ve věci

žalobce: **NAJA 96, spol. s r.o.**, IČ 64789110, Hrubínova 1459/2, 500 02
Hradec Králové,

proti

žalovaným:

- 1) [redacted], narozený [redacted], bytem [redacted], [redacted],
[redacted],
- 2) [redacted], narozený [redacted], bytem [redacted],
- 3) [redacted], narozený [redacted], bytem [redacted]

o zaplacení 190 000 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Řízení se proti žalovanému 1 **z a s t a v u j e.**
- II. Řízení se proti žalovanému 2 **z a s t a v u j e.**
- III. Žaloba, kterou se žalobce domáhal proti žalovanému 3 zaplacení 190 000 Kč se zákonným úrokem od 28. 4. 2015 do zaplacení, se **z a m í t á.**
- IV. Žalovaný 1 nemá proti žalobci právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Žalovaný 2 nemá proti žalobci právo na náhradu nákladů řízení.
- VI. Žalovaný 3 nemá proti žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 22. 4. 2015 se žalobce domáhal proti všem žalovaným zaplacení částky 32 000 Kč se zákonným úrokem od 28. 4. 2015 do zaplacení. V průběhu řízení byla připuštěna změna žalobního návrhu tak, že předmětem žaloby se stal nárok žalobce ve výši uvedené ve výroku III tohoto rozsudku.
2. Při jednání soudu dne 12. 8. 2020 žalobce s odkazem na probíhající insolvenčního řízení proti žalovaným 1 a 2, do kterých se nepřihlásil, a je vysoce pravděpodobné, že oba žalovaní splní splátkový kalendář a z pohledávek žalobce se tak stane naturální obligace, vzal proti těmto žalovaným žalobu zcela zpět.
3. Oba žalovaní 1 a 2 se zastavením řízením pro zpětvzetí žaloby souhlasili, a proto soud podle § 96 odst. 2 věty první o. s. ř. proti těmto žalovaným řízení zastavil (viz výrok I a II tohoto rozsudku).
4. Předmětem žaloby tak zůstal nárok proti žalovanému 3 o zaplacení částky uvedené ve výroku III tohoto rozsudku.
5. Žalobce odůvodnil nárok proti žalovanému 3 tvrzením, že společně s žalovanými 1 a 2 podal proti žalobci insolvenční návrh, který Krajský soud v Hradci Králové dne 20. 10. 2014 usnesením č. j. ■■■ INS ■■■ – velký A-10 zamítl s tím, že nároky žalovaných jsou sporné.
6. Žalovaný 3 pracoval jako zaměstnanec žalobce na stavbě panelového domu „Trávník 1997-2000“ v České Třebové. Žalobce byl subdodavatelem firmy pana ■■■ (dále jako „SOVA“) se sídlem v Žamberku. Pro tuto firmu měl žalobce provést zateplení fasády a dílo mělo být předáno do 4. 10. 2013. Podle svědectví pana ■■■ si žalovaní již v průběhu měsíce září 2013 domlouvali se stavbyvedoucím firmy SOVA s panem ■■■, že přejdou od žalobce k této firmě. Žalovaní práci na zateplení fasády řádně neodvedli, práci protahovali a některé dny se nedostavili na stavbu vůbec. Nakonec došlo k tomu, že stavba nebyla k datu 4. 10. 2013 ukončena a předána. Z tohoto důvodu nebyla žalobcem proplacena faktura a navíc mu bylo vyúčtováno penále. Následně žalovaní sdělili žalobci, že u něj končí pracovní poměr a žalovaní a 3 měli již dokonce uzavřené pracovní smlouvy s firmou SOVA. Jmenovaná firma kromě neproplacení faktury žalobci od smlouvy s žalobcem odstoupila dopisem ze dne 9. 10. 2013. Fakturu žalobce ze dne 29. 11. 2013 na částku 84 000 Kč jmenovaná firma odmítla žalobci zaplatit s vyzněním ze dne 3. 12. 2013. Žalobce mezitím předal žalovanému 2 částku 32 000 Kč, aby ji vyplatil zbývajícím třem zaměstnancům, včetně žalovaného 3. Žalovaný 2 zálohu nepředal a převzetí této částky zapřel. Všichni žalovaní, včetně žalovaného 3 podáním insolvenčního návrhu poškodili žalobce, který nedostal proplacenou výše uvedenou fakturu. Dále zavinili škodu, která vznikla žalobci, který se nemohl účastnit výběrových řízení na lukrativní zakázky. Konkrétně se žalobce nemohl účastnit v době probíhajícího insolvenčního řízení výběrových řízení na stavební zakázky od 8. 11. 2013 do 20. 10. 2014. Mimo jiné, konkrétně i pro fakultní nemocnici v ■■■ podle výběrového řízení ze dne 27. 3. 2014. Žalobci vznikla škoda ve výši ušlého výdělku, protože následkem insolvenčního řízení byl v roce 2014 bez prostředků a nemohl hradit z vlastních zdrojů náklady na veřejnou zakázku. Žalobce proti žalovaným tedy požadoval náhradu škody podle § 147 odst. 2 IZ, která je v příčinné souvislosti s podáním insolvenčního návrhu.
7. Proti žalovanému 3 žalobce doplnil žalobní tvrzení podáním ze dne 5. 2. 2017. Žalobu, doplnil tvrzením, že protiprávní jednání žalovaného 3 spatřuje porušení pracovní smlouvy s žalobcem, kdy neplatil svoje povinnosti plnit pokyny nadřízených a nevyužíval pracovní dobu a výrobní prostředky k vykonávání svěřených prací. Současně neplnil kvalitně a včas pracovní úkoly. Důsledkem toho bylo odmítnutí proplacení faktury firmou SOVA ve výši

86 000 Kč a tímto vznikla škoda žalobci. Dále vznikla žalobci škoda ve výši 342 694 Kč, jako ušlý zisk v nenastalém zvětšení majetku žalobce, který nemohl v období od 8. 11. 2013 do 13. 11. 2014 účastnit se výběrových řízení. Podle žalobce bylo motivem žalovaných vytvořit za žalobcem fiktivní pohledávku a došlo rovněž k poškození jeho dobrého jména.

8. Žalovaný 3 se v průběhu řízení k žalobě nevyjádřil.
9. Z usnesení zdejšího soudu ze dne 20. 10. 2014, č. j. KSHK ■ INS ■■■■■■■■■■ – A - 10/celk. 3, soud zjistil, že k návrhu žalovaných 1-3 byl zamítnut insolvenční návrh na prohlášení konkursu na majetek žalobce s odůvodněním, že pohledávky žalovaných (navrhovatelů) jsou sporné. Účelem insolvenčního řízení není provádění dokazování za účelem zjištění existence pohledávek proti dlužníkovi. Navrhovatelé k návrhu předložili pracovní smlouvy, pracovní podmínky a ručně popsané provedené práce pro dlužníka. Všichni žalovaní v návrhu uvedli, že žalobce (dlužník) jim dlužit nevyplacenou mzdu, konkrétně žalovanému 3 částku 51 000 Kč hrubého za období od 5. 8. 2013 do 31. 10. 2013. Žalobce (dlužník) k návrhu podle odůvodnění soudu uvedl, že žádnému z žalovaných nic nedluží, spíše má pohledávky vůči navrhovatelům, kteří nevykonávali řádně svoji práci. Z odůvodnění mimo jiné vyplývá i to, že Úřad práce České republiky – Krajská pobočka v ■■■■■■■■■■ soudu sdělil, že uspokojil splatné mzdové nároky žalovaných 2 a 3 vždy ve výši 6 876 Kč.
10. Z pracovní smlouvě uzavřené mezi žalobcem a žalovaným 3 ze dne 5. 8. 2013 soud zjistil, že žalovaný 3 pracoval pro žalobce na dobu neurčitou od 5. 8. 2013 jako zedník. Mzda pak byla stanovena interně mzdovým předpisem žalobce.
11. Z pracovních podmínek ze dne 1. 8. 2013, podepsaných žalovaným 3 soud zjistil, že žalobce se jako zaměstnavatel zavázal zaplatit žalovanému 3 základní plat ve výši 8 500 Kč, při 170 hodinách za kalendářní měsíc, s pohyblivou složkou až do výše jednonásobku základního platu.
12. Ze mzdového listu žalovaného 3 za období říjen a listopad 2013 a dohody o provedení práce ze dne 7. 10. 2013 soud zjistil, že v těchto měsících (od 7. 10. 2013 do 30. 11. 2013) již pracoval pro pana ■■■■■■■■■■, od kterého pobíral mzdu.
13. Soud ze spisového materiálu ale nezjistil, že by žalovaný 3 v období od 5. 8. 2013 do 31. 10. 2013 (respektive do 6. 10. 2013) pobíral mzdu od žalobce.
14. Z předloženého mzdového listu žalovaného 3 za rok 2013, zpracovaného 14. 2. 2018, soud zjistil, že žalobce pouze v srpnu a září 2013 vykazoval mzdu pro žalovaného 3 ve výši 7 727 Kč, respektive 8 500 Kč, hrubého. Po slevě vždy 2 070 Kč v každém měsíci měla by žalovanému 3 vyplacena čistá mzda za měsíc srpen 6 876 Kč a září výši 7 564 Kč.
15. Ačkoliv jednatel žalobce v rámci své účastnické výpovědi při jednání 25. 4. 2018 uvedl, že je ochoten předložit výplatní pásky mezd žalovaných v předmětném období, tyto výplatní pásky nebyly v řízení předloženy. Žalobce ale doplnil skutkové tvrzení podáním ze dne 6. 3. 2019, že žalovaný 3 na předmětné stavbě „Trávník“ spolu s dalšími zaměstnanci odpracoval celkem 286,5 hodin. Žalobce pak znovu odkázal na svoje tvrzení, že poskytl žalovanému 2 částku 32 000 Kč, kterou měl vyplatit ostatním žalovaným a sobě jako zálohu na mzdu na této akci. Znovu pak uvedl, sám, že žalovaní neodváděli pracovní výkon podle pracovní smlouvy, zakázka nebyla dokončena a ze strany objednatelem bylo od smlouvy o dílo odstoupeno.
16. Z výsledku svědka ■■■■■■■■■■ soud zjistil, že společnost žalobce si sjednal jako subdodavatele na akci „Trávník“. Zpočátku byl s prací žalobce spokojen následně, ale zaměstnanci žalobce nestíhali práci. Na stavbě pracovali tři zaměstnanci, kteří neměli náradí a museli si ho na stavbě shánět. Věděl i o tom, že zde byl i problém s odměňováním

zaměstnanců, protože když komunikoval emailovou poštou s jednatelem žalobce, ten mu sdělil, že nemá peníze, aby zaměstnance zaplatil. Zaměstnanci žalobce pracovali na stavbě od srpna 2013 (20. 8. 2013 až do 4. 10. 2013). Poslední zápis ve stavebním deníku je ze dne 23. 9. 2013. Žalobci svědek poskytl část ceny díla ve výši 36 000 Kč jednatel žalobce mu oznámil, že z této částky mu nezbyly žádné peníze na odměnu o jeho zaměstnance. Žádnou jinou částku svědek žalobci neposkytl. Protože hrozily sankce ze strany investora, dohodl se s žalovanými, že práci dokončí a mzdu jim vyplatí svědek. Žalovaní pro svědka provedli dobrou práci, a pokud snad práci pro žalobce vykonávali pomalu, pak to bylo nepochybně tím, že nedostávali odměnu za práci a měli obavu z užití rodin.

17. Z emailové zprávy svědka [REDAKCE] ze dne 8. 10. 2013, adresované žalobci soud zjistil shodné skutkové okolnosti, které uvedl svědek [REDAKCE] týkající se rychlosti provádění díla ze strany zaměstnanců žalobce, jak je popsáno výše jmenovaného. Dále odmítl svědek odpovědnost za to, že by žalovaní jako zaměstnanci žalobce začali pracovat pro svědka s tím, že k tomuto došlo pro neplnění mzdových nároků žalovaných ze strany žalobce a nutnosti dodržet termín dokončení díla.
18. Žalovaný 2 při jednání soudu dne 25. 4. 2018 uvedl mimo jiné i to, že od žalobce neobdržel částku 32 000 Kč, ale pouze částku 12 000 Kč, kterou měl rozdělit mezi sebe, žalovaného 3 a pana [REDAKCE]. Při jednání soudu dne 13. 11. 2017 pak žalovaný 2 ke sporné částce 32 000 Kč uvedl, že žalobce si ponechal z této částky 20 000 Kč a žalovanému 2 předal pouze částku 12 000 Kč s tím, aby jemu, žalovanému 3 a panu [REDAKCE] předal každému 4 000 Kč jako zálohu. Žalovaný 2 trval na tom, že pokladní doklad o přijmutí částky 32 000 Kč sice podepsal, ale v době podpisu na tomto dokladu nebyla uvedena žádná konkrétní částka. Žalovaný 2 pak mimo jiné uvedl i to, že na stavbě společně i s žalovaným 3 neměli žádné pracovní pomůcky například vodováhy, vrtačka a podobně, které musel zakoupit. Za odvedenou práci očekával s ostatními zaměstnanci přiměřenou odměnu zhruba 20 000 Kč. Žalobce přislíbil rovněž hrazení cestovních výdajů. Žalovanému 3 a panu [REDAKCE] pak žalovaný 2 vyplácel cestovní výdaje z vlastních zdrojů, protože chtěl stavbu dodělat. Žalobce žalovanému 2 žádnou částku, kromě 12 000 Kč, na mzdové nároky i žalovaného 3 nepředal.
19. Žalobce při jednání soudu dne 25. 4. 2018 mj. setrval i na tom, že po žalovaném 2 požaduje částku 32 000 Kč s tím, že tuto částku nepředal žalovaným. Dále vzal proti žalovanému 2 zpět žalobní nárok o zaplacení 8 000 Kč s příslušenstvím s tím, že na tuto zálohu měl žalovaný 2 spravedlivý nárok.
20. Z oznámení Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v [REDAKCE], ze dne 18. 12. 2013 soud zjistil, že insolvenčnímu soudu tento sdělil, že na splatné mzdové nároky zaměstnanců žalobce, který je v platební neschopnosti vyplatil část nároku v celkové výši 13 752 Kč s datem splatnosti 23. 12. 2013. Konkrétně u žalovaného 3 se jednalo o částku 6 876 Kč.
21. Podle § 147 odst. 1 IZ, ve znění do 30. 6. 2017, bylo-li řízení o insolvenčním návrhu zastaveno nebo byl-li insolvenční návrh odmítnut vinou insolvenčního navrhovatele, má osoba, které zahájením insolvenčního řízení a opatřeními přijatými v jeho průběhu vznikla škoda nebo jiná újma, právo na náhradu takové škody nebo jiné újmy vůči insolvenčnímu navrhovateli. V pochybnostech se má za to, že insolvenční navrhovatel zavinil zastavení insolvenčního řízení nebo odmítnutí insolvenčního návrhu.
22. Podle § 147 odst. 2 IZ právo na náhradu škody nebo jiné újmy podle odstavce 1 lze uplatnit také tehdy, byl-li insolvenční návrh zamítnut; to neplatí, jestliže insolvenční návrh byl zamítnut proto, že dlužník po jeho podání splnil závazky, které osvědčovaly jeho úpadek, nebo proto, že se s věřiteli dohodl na jiném způsobu plnění těchto závazků, anebo z důvodu uvedeného v § 143 odst. 3.

23. Podle § 147 odst. 4 IZ žalobu, kterou uplatňuje práva podle odstavců 1 až 3, musí dlužník podat nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí, jímž se končí řízení o insolvenčním návrhu, a jiná osoba nejpozději do 6 měsíců od zveřejnění tohoto rozhodnutí v insolvenčním rejstříku; o žalobě však nelze rozhodnout před právní mocí tohoto rozhodnutí. Nejde o incidenční spor.
24. V konkrétním případě byl žalobní návrh doručen soudu 28. 4. 2015 a žalobci podle potvrzení o doručení usnesení o zamítnutí návrhu na prohlášení konkursu bylo toto usnesení doručeno dne 28. 10. 2014. Žalobci byla tedy zachována lhůta k podání žaloby podle právě citovaného usnesení § 147 odst. 4 IZ.
25. Žalobce je osobou, proti které bylo zahájeno insolvenčního řízení ze strany žalovaných a tvrdil, že zahájením insolvenčního řízení a opatřeními přijatými v jeho průběhu mu vznikla škoda. Žalobci tedy svědčí věcná aktivní legitimace v tomto řízení.
26. Žalovaní byly navrhovateli ve výše popsaném insolvenčním řízení na prohlášení konkursu na majetek žalobce a svědčí jim v tomto řízení věcná pasivní legitimace.
27. Jak již bylo výše uvedeno insolvenční návrh byl insolvenčním soudcem zamítnout pouze z formálních důvodů, že insolvenční řízení neslouží k nalézání práva navrhovatelů (jejich pohledávek) proti insolvenčnímu dlužníkovi, který pohledávky popírá.
28. V konkrétním řízení tedy bylo na soudu, aby zjistil, zda zahájením insolvenčního řízení a opatřeními přijatými v jeho průběhu vznikla žalobci tvrzená škoda nebo jiná újma zaviněním žalovaných (žalovaným 3).
29. V řízení bylo tedy prokázáno, že mezi žalobcem a žalovaným 3 existoval pracovněprávní vztah od 5. 8. 2013 na dobu neurčitou za dohodnutou měsíční odměnu 8 500 Kč plus další pohyblivou složku (viz výše popsaná pracovní smlouva a dohoda o pracovních podmínkách).
30. S odkazem na vše výše popsané, má soud za to, že žalobcem tvrzená škoda či jiná újma podáním insolvenčního návrhu na prohlášení konkursu na jeho majetek, mimo jiné i ze strany žalovaného 3, není v příčinné souvislosti sjednání tohoto žalovaného. V řízení podle názoru soudu bylo prokázáno listinnými důkazy popsanými výše, že i žalovaný 3 měl v době podání insolvenčního návrhu proti žalobci splatnou mzdovou pohledávku za období od 5. 8. 2013 do 31. 10. 2013 ve výši 51 000 Kč hrubého. Žalobce jako dlužník byl tak podle názoru soudu podle § 3 odst. 1 IZ, ve znění do 31. 11. 2013 v úpadku, protože měl více věřitelů (žalovaní 1-3 v tomto řízení), jejich pohledávky byly starší 30 dnů po lhůtě splatnosti a žalobce, jako dlužník, tyto závazky nebyl schopen splnit. Insolvenční návrh ze strany žalovaných neměl žádné vady, pro které by byl odmítnut insolvenčním soudem. Jak už bylo výše uvedeno, návrh byl zamítnut pouze s odůvodněním, že nároky žalovaných jsou sporném a insolvenční řízení nemá nahrazovat řízení nalézací.
31. Podle § 5 odst. 1 zákona č. 118/2000 Sb. o ochraně zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele a o změně některých zákonů, ve znění do 31. 12. 2014, všichni žalovaní, včetně žalovaného 3, uplatnili u výše jmenované pobočky Úřadu práce svoje mzdové nároky vůči žalobci v rozsahu odpovídajícím splatným mzdovým nárokům za 3 kalendářní měsíce rozhodného období.
32. Výše jmenovaná krajská pobočka Úřadu práce pak v souladu s § 7 odst. 1 výše citovaného zákona pak neprodleně od uplatnění mzdových nároků žalovaných musela vyzvat žalobce jako zaměstnavatele, aby nejpozději do 7 dnů od doručení výzvy předložil písemný seznam dlužných mzdových nároků všech svých zaměstnanců za rozhodné období. Žalobce jako zaměstnavatel pak byl povinen v této výzvě v uvedené lhůtě vyhovět a současně prokázat

krajské pobočce Úřadu práce, zda provedl v rozhodném období u zaměstnance srážky a odvody podle zvláštních právních předpisů.

33. S odkazem na oznámení výše uvedené pobočky Úřadu práce ze dne 18. 12. 2013 insolvenčnímu soudu, lze konstatovat, že ve smyslu § 8 odst. 1 věty první výše citovaného zákona pak musela souhlasit výše mzdových nároků a doba, za kterou žalovaný 3 uplatnil svoje mzdové nároky, s písemným vykázáním dlužných mzdových nároků provedeným žalobcem jako zaměstnavatelem.
34. Pokud snad žalobce jako zaměstnavatel žalovaného 3 s uplatněním mzdových nároků nesouhlasil, přesto ale krajská pobočka Úřadu práce jmenovaná výše ve smyslu § 9 odst. 1 výše citovaného zákona rozhodla o přiznání mzdového nároku žalovaného 3 v prokázané výši. V krajním případě lze dovodit oprávněnost nároku žalovaného 3 odkaz právě citovaného ustanovení zákona, kdy nelze-li výši mzdového nároku podle věty první prokázat, přizná Úřad práce České republiky prostřednictvím krajské pobočky Úřadu práce mzdový nárok ve výši odpovídající minimální mzdě platné ke dni podání insolvenčního návrhu.
35. Soud tedy uzavírá, že k datu zahájení insolvenčního řízení o prohlášení konkursu na majetek žalobce (8. 11. 2013) měl žalovaný 3 proti žalobci, jako splatnou pohledávku za neuhrazenou mzdu za měsíc srpen 2013 minimálně ve výši 6 876 Kč, kterou mu vyplatila místně příslušná pobočka Úřadu práce v [REDAKCE]. Žalovaný 1 i 2 měli podle názoru soudu splatnou pohledávku za žalobcem jako jeho zaměstnavatelem, která jim rovněž byla vyplacena uvedenou pobočkou Úřadu práce. Insolvenční návrh podány žalovaným 3 nebyl odmítnut pro vady, bez věcného projednání, ale byl zamítnout s tím, že nároky sporován ze strany žalobce jako dlužníka i s odkazem na předchozí judikaturu vyšších soudů. V tomto řízení, jak bylo výše uvedeno, nebyla podle soudu prokázána zejména příčinná souvislost mezi jednáním žalovaného 3, který podal důvodně insolvenční návrh na prohlášení konkursu proti žalobci s tvrzením, že má splatnou pohledávku po dobu delší než 30 dnů. Mzdová pohledávka žalovaného 3 byla tedy podle názoru soudu v řízení nepochybně prokázána listinnými důkazy popsány výše a žalobce neunesl v řízení břemeno tvrzení či důkazní o tom, že by kromě částky 4 000 Kč (o které se ale ani žalobní 3 nevyjádřil) poskytl žalovanému 3 za období od 5. 8. 2013 do 31. 10. 2013 nějakou další odměnu za jeho práci. Tvrzení žalobce, že si žalovaný 3 nezasloužil odměnu za svoji práci v předmětném období jsou podle soudu neprokázané, tvrzení žalobce je zcela osamoceně, ve snaze dosáhnout úspěchu ve věci samé. Soud proto žalobu proti žalovanému 3, aniž by se zabýval blíže existencí a výši tvrzené škody či újmy na straně žalobce jednáním žalovaného 3, zcela zamítl.
36. Výroky IV – V o náhradě nákladů řízení se opírají o § 146 odst. 2 větu první o. s. ř. Žalobce zavinil zpětvzetím žaloby zastavení řízení proti žalovaný 1 a 2 a byl proto povinen nahradit jim náklady řízení. Ze spisového materiálu nebylo zjištěno, že by žalovanému 1 nějaké náklady řízení vznikly a žalovaný 2 se práva na jejich náhradu vzdal.
37. Výrok VI o náhradě nákladů řízení se opírá o § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalovaný 3 byl v řízení zcela úspěšný a měl proto právo proti žalobci na náhradu nákladů řízení. Ze spisového materiálu nebylo zjištěno, že by žalovanému 3 nějaké náklady řízení vznikly, a proto mu soud právo na jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je odvolání přípustné do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu nadepsaného.

Hradec Králové 24. srpna 2020

Mgr. Tomáš Liskovský v.r.
soudce